

Anděl po italsku ze San Pier Niceta

Pomalým krokem dorazí procesí ke kostelu sv. Kateřiny. Zatímco se obyvatelé městečka modlí, změní se sakristie kostela v jedno velké občerstvovací depo. Děti se potřebují napít, najíst a odpočinout si. Každý z malých capartů má dokonalý servis, který zajišťují nejen maminky a tatínci, ale i tety a babičky. To vše proto, aby malí andílci vydrželi také zpáteční cestu ulicemi nočního města.

Škaredá středa

Po Modrém pondělí a Žlutém úterý přichází Sazometná středa. Středa před Božím hodem velikonočním byla v lidovém podání nazývána jako škaredá, černá nebo sazometná, protože to byl den, kdy se v chalupě vymetaly komíny. Podle tradice to je také den, kdy se nesmíte škaredit a mračit, jinak se budete mračit po všechny středy v roce.

Těžko říct, jestli podobné pranostiky určují také dění v sicilském San Fratellu, ale bujaré veselí, které tu vládne v tyto dny, by jistě bylo pro místní obyvatele předzvěstí jen samých úsměvů. Probíhá tu totiž typická slavnost nazývaná Diavolata neboli Slavnost Židů. Během ní mladí lidé oblečení za „Židy“ procházejí vesnicí a hrají na trumpety, bubny a jiné nástroje.

Maškary, označované jako „Giudei“ (Židé), jsou vybavené červenými kápěmi s maskami, ze kterých visí jazyky z kůže, a jsou vyzbrojené železnými řetězy, koňskými ocsy a trubkami. Při své pouti vesnicí natropí nejen mnoho hluku, ale zcela opanují ulice. Rej

rudých masek ovšem připomíná spíše pohanské bakchanálie než součást křesťanských Velikonoc.

San Fratello má necelých pět tisíc obyvatel a lidé se tu žijí hlavně zemědělstvím. Pěstují citrusové plody, fíky, olivy a pak také víno. V každé domácnosti jsou proto značné zásoby tohoto moku a skupinky rudých zakuklenců to dobře vědí. Když vpadnou do domácnosti, nemá to daleko od živelní pohromy, ale víno teče proudem.

Zelený čtvrtek

„Na Zelený čtvrtek jidáš je jidáme, chodíme do lesa, fialky trháme,“ napsal o tomto dni básník Jaroslav Seifert. Na vysvětlení, odkud se vzal název pro tento den, je řada hypotéz.

Možná je odvozen od zeleného mešního roucha, které se v ten den užívalo, nebo se převzal ze zvyku jíst v tento den jen zelenou stravu (špenát, zelí), aby byl člověk zdravý po celý rok. Možná se jedná o převzatý zvyk z židovské slavnostní večeře Pesach, připomínající vyvedení Židů z Egypta. Ten je mnohem starší než nošení zeleného obřadního roucha, proto může onen název pocházet i odtud.

Každopádně o Velikonocích zní kostelní zvony na Zelený čtvrtek naposledy, znovu zazní až na Bílou sobotu. Podle tradice si máte v okamžiku, kdy zazní zvony naposledy, zacinkat peněží, aby se vás držely celý rok. Někde se také zvoní paličkou o hmoždíř, aby stavení opustil hmyz a myši.

Čtvrtek před Velikonocemi je v křesťanských církvích už od 4. století velkým svátečním dnem. Jeho ústřední událostí je právě památka na Poslední večeři Ježíše s učedníky, jeho modlitba v Getsemanské zahradě a jeho zjetí.

Caltanissetta

Procesí o Zeleném čtvrtku je také nejvýznamnější událostí Svatého týdne v Caltanissettě. Už od rána narazíte v uličkách kolem hlavního náměstí na velké sochy na podstavcích. Říká se jim „vare“ nebo také „misteri“ a je to šestnáct skupin soch, z nichž každá představuje jedno zastavení na Křížové cestě.

Každé z těchto sousoší stojí poblíž nějakého květinářství a majitelé krámků se předháně

Slavnost Židů na Sazometnou středu v italském San Fratellu